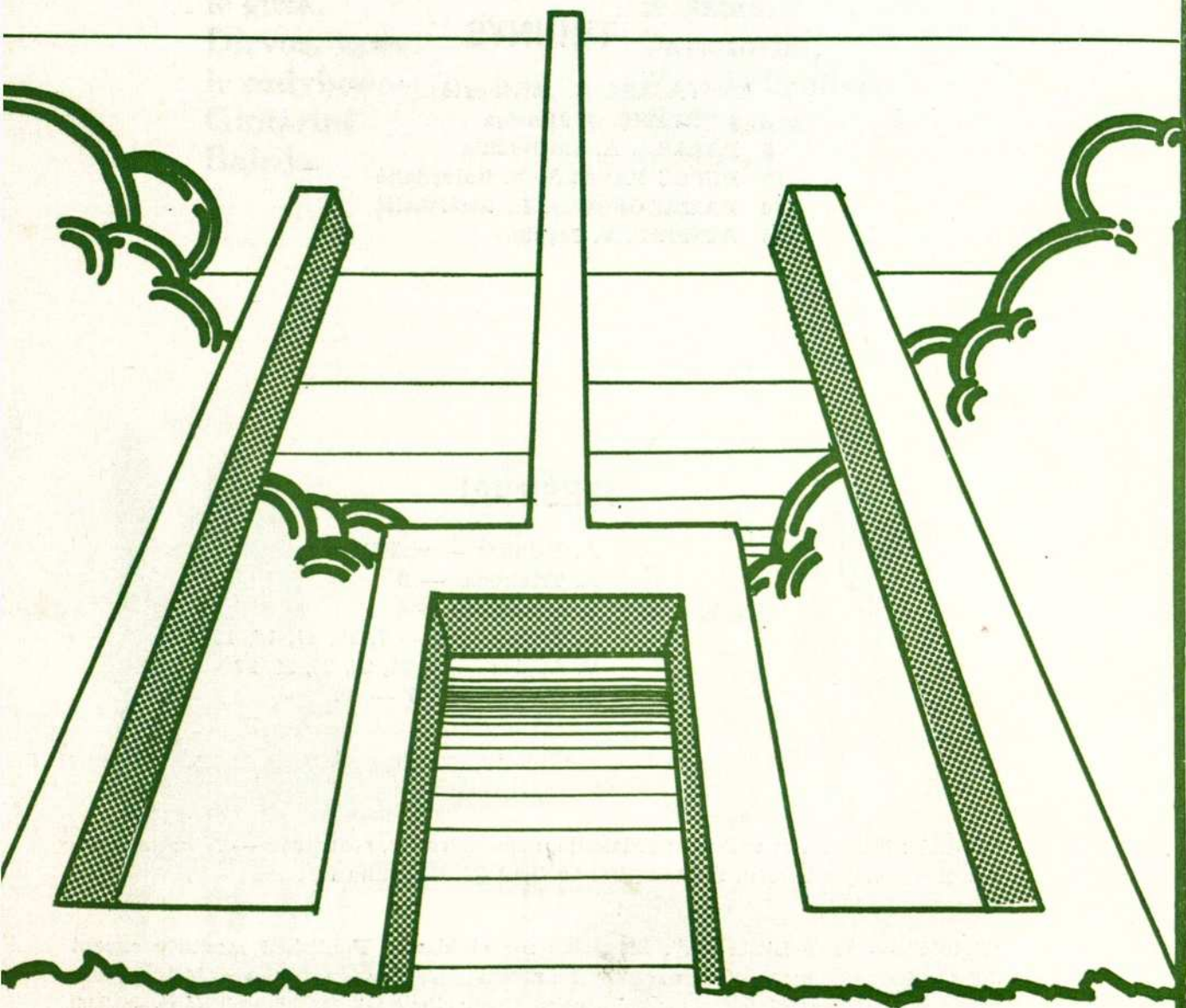

la

EGLUTĒ

1971
vasaris

EGLUTĖ

1971 • VASARIS

TURINYS

- TU VASARI, R. Jotvingytė**
4 Į TĖVYNĘ, J. Minelga
5 PASAKA, A. Vaičiulaitis
19 PUPOS PASAKA, B. Buivydaitytė
30 PASIRUOŠIMAS, L. Stačiokaitė
32 ATSPĖK!, V. Jogaitė

PIEŠINIAI

- A. Balukas — viršelis**
A. Trinkūnas — 3
E. Muliolienė — 4
A. Sruoginienė — 7, 10, 11, 16, 18
P. Augius — 19, 21, 23, 24, 26, 29
N. Palubinskienė — 30

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

TU, VASARI

Ritonė Jotvingytė

Tu, vasari,
Žalios pievos —
Žalios pievos
ir giria.
Dirvos, upės
Ir sodybos —
Gintarinė
Baltija.

Tu, vasari,
Laisvės žygis —
Laisvės žygis
Ir daina.
Savanoriai,
Narsūs broliai:
Tu, vasari —
Lietuva!

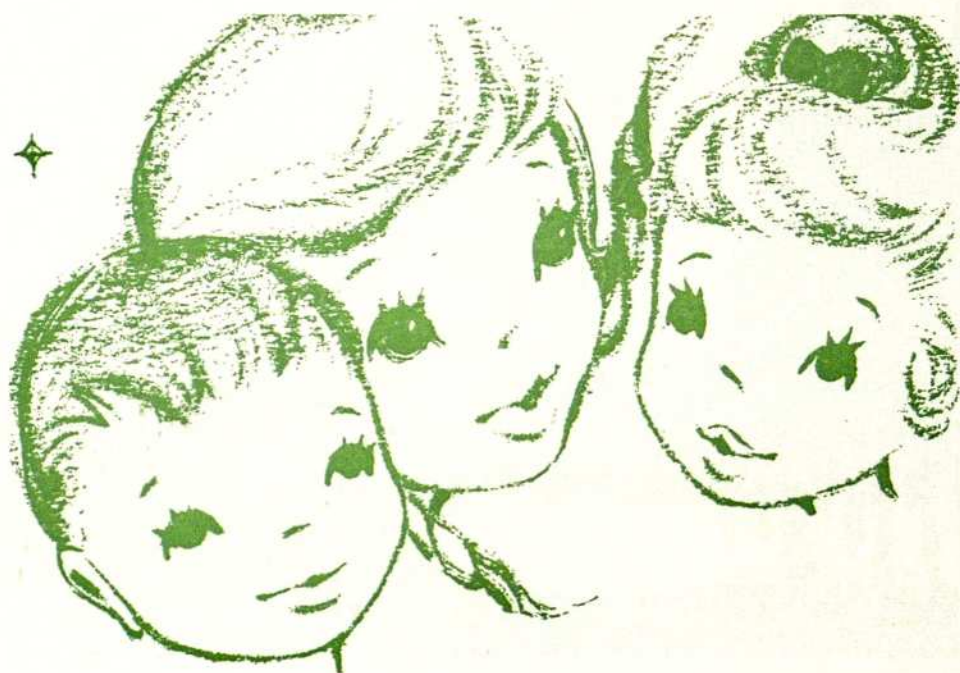
Į TĖVYNĘ

Jonas Minelga

O žvaigždute! O Aušrine,
Man primink gintarinę
Bočių žemę! Iš aukštai,
Ją grandinėse matai.

Vergo dalį broliai kentę,
Rinksis vėl į laisvės šventę.
Kai po žygių, po kovų,
Kils trispalvės virš kalvų.

O žvaigždele gintarine,
Rodyk kelią į tėvynę!
Jai gėlytės, jai sapnai,
Jai mūs meilė amžinai.

PASAKA...

APIE GERĄ SENELĮ, NYKŠTUKĄ ULDUKĄ IR MILŽINĄ ŽALIAPŪGĮ

Antanas Vaičiulaitis

II

Likusi viena, Aldonėlė perbrido per upelį, kuriame nardė šapalai ir mekšrai. Paskui ji atsiminė, kad ateidama ji nebuvo radusi jokios srovės.

Keliavo ji valandą, o gal ir ilgiau. Kad nebūtų nyku ir nuobodu, ji kalbino čiobrelius prie tako ir klausėsi, kaip vinkšnoje čiulba volungė.

— O tu manęs nebijok, — staiga pasigirdo balsas iš liepos.

— Ai! — riktelėjo Aldonėlė ir pašoko atgal. — Taip nusigandau.

— Sakau gi, kad nėra tau ko būkštauti, — vėl atsiliepė anas iš aukštybių. — Na, ar matai mane?

— Taigi, kad pro lapus nesurandu. Pagaliau — kas tu būsi?

— Ogi Meškiukas Medauninkas, gerų vaikučių draugas.

— Aha, dabar matau. Ir sėdi pačioje viršūnėje — dar iškrisi.

— Truputį bangu, nes šaka trakstelėjo... Kad žinotum, kaip toli regėti! Ar nenorėtum atkopti ligi manęs?

— Nuoširdžiai dėkoju, bet nesikarstysiu taip aukštai.

— Dar pagalvok, prieš atisakinėdama. Matai, aš čia smailžiauju. Ir tau duočiau palaižyti.

— Ko?

— Medaus — ko gi daugiau. Va, žiūrėk, kaip skanu.
Ir jis lyžtelėjo nuo korio varvantį medų.

Vienas lašas ėmė ir captelėjo Aldonėlei ant nosies.

— Atsargiau, — tarė ji. — Dar ėmęs ir aptaškysi mane.

— Didesnė nelaimė būtų, jei aš pats nukrisčiau ant tavęs.

— Tik nebandyk. Bet vargiai ir spėtum — aš turiu skubėti. Sakyk, ar nematai, kur baigiasi giria?

— Aš viską matau. Žiūrėk, už tų ažuolų yra aikštė, kurioje žydi raudonos aguonos, o kitame šone zuikučiai kramto dobiliukus. Už aikštės rasi pušyną, per kurį ir išeisi į laukus. Bet vistiek atlipk, aš tau viską parodysiu — ir Vištaičio kalną, kuris toks didelis, kad debesys užkliūva.

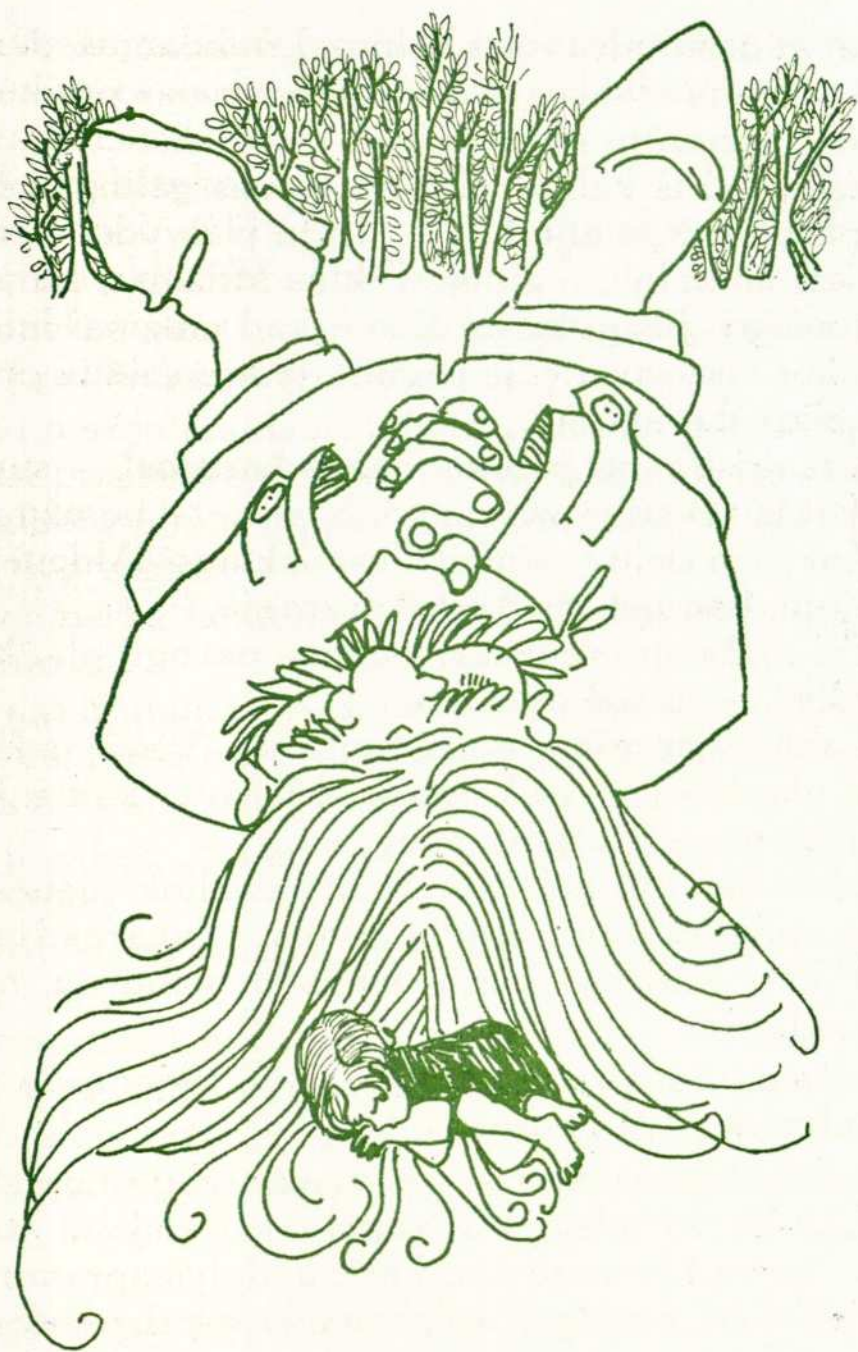
— Dar sykį ačiū, ir pasiliksi sveikas. Tik būk geras ir neiškrisk...

— O tu atsimink, kad mes gyvenam po ana egle, nors aš daugiausia karstausi po medžius. Taigi, kai ateisi į svečius, žinosi, kur manęs ieškoti. Bet sakyk, ar tikrai nenori palaižyti korį — toks gardumėlis!

Aldonėlė pamojo ranka Meškiukui Medauninkui ir nukeliavo tolyn. Už aikštės medžiai jau praretėjo ir atrodė šviesiau ir linksmiau, — gal jau ir namai buvo netoli.

Išėjusi iš girios, ji pamatė, kad tiesiai priešais ją ant kelio riogso kalnas, didelis kaip kluonas. Mergaitė buvo pavargusi ir atsisėdo prie jo pailsėti, atremdama galvą į minkštesnę vietą. Galvodama apie mamą ir tėtį, apie savo brolių Jurgutį ir nykštukus, ji užmigo ir sapnavo gėlę, baltą lyg sniegas. Paskui sapne jai pasirodė, lyg kažkas čiaudėtų — taip smarkiai, kad net pažadino ją. Kai ji pramerkė akis, vėl sučiaudėjo garsiai, kaip griausmas, o paskui nurimo.

Išsiblaiviusi iš miegų, ji apsidairė. Vienoje pusėje augo giria, iš kurios ji buvo išėjusi, čia pat už jos nugaros buvo tasai kalnas, o už jo kitas, dar aukštesnis.

Besižvalgydama ji galvojo, kodėl aplinkui taip tuščia ir ramu — nei paukščio, nei žvėries, nei namo, nei žmogaus. Dabar ji truktelėjo šaknį, kuri čia karojo nuo kalno, lyg kokia virvė, ir bružino jai veidą. Šaknis buvo stipri. Mergaitė atsistojo ir rovė ją, net įsirėžusi.

Ir štai ar nesujudęs visas kalnas, kriokdamas, dundėdamas ir gargaliuodamas. Vienas kalno galas pasikėlė, ir į Aldonėlę pažiūrėjo akis, didelė, kaip lėkštė. Mažoji šokosi bėgti, kai iš kalno vėl trenkė anas galingas čiaudulys ir parbloškė ją ant žemės. Tada ji išvydo, kad tenai būta visai ne kalno, o gulėjo Piktas Milžinas, kurį ji prikėlė iš miego. Jūs gi turite žinoti, kad milžinai miega be pertraukos visą savaitę, ir jeigu tu juos pažadini prieš laiką, jie būna dar aršesni.

— Kas drįso rauti plauką man iš barzdos! — suriko jisai — Prašau išeiti ir pasirodyti, o jei ne — tai užmušiu.

— Kur man išeiti? — atsikėlusi paklausė Aldonėlė, ir ji taip bijojo, kad net jos dantukai tirtėjo.

— Tai tu, biaurus sliekas, mėginai pavogti plauką man iš barzdos! — spiegė milžinas.

— Labai atsiprašau, ponas milžine. Visai nežinojau, kad tai plaukas iš tavo barzdos. Maniau, kad šaknis ar virvė. Būk geras ir atleisk man.

— Meldžiamoji, neižeidinėk ir nevadink manęs geru. Visi čia aplinkui šimtas mylių į rytus ir vakarus žino, kad aš — Piktas Milžinas. Geras niekados nebuvau, nenoriu būti ir nebūsiu.

Ir jis taip užsiuto, kad pašokęs trypė kojomis, o jo žandai raudonavo, lyg liepsna.

Nėra ko stebėtis, kad jis vėl nusičiaudėjo taip stipriai, net Aldonėlė krūptelėjo ir pagalvojo, ar jam nosis nesprogs. Sprogti ji nesprogo, bet čiaudulys apramino milžiną. Jis liovėsi spardęsis ir ilgai galvojo, prispaudęs nykštį prie smilkinio.

Paskui tarė:

— Kur trankaisi ir kaip vadiniesi? Aš — milžinas Žaliapūgis.

— Ėjau namo ir vis laikiausi saulutės.

Čia jis kad pasileis juoktis, šokinėdamas ir rankomis plumpsėdamas sau per šlaunis.

Prisikvatojęs, kiek sveikata leido, jis vėl prašneko:

— Kvaila tu avelė, jei nesupranti, kad tavo namai yra į kitą pusę nuo saulės.

— Bet nykštukas Uldukas . . .

— Jis tave ir suklaidino. Kai tu buvai svečiuose pas jį, saulė nuėjo į kitą dangaus šoną.

Aldonėlė suprato, kad iš nykštukų ji Osijos mišku patraukė į priešingą pusę nuo namų.

Ji jau norėjo maldauti milžiną, kad jai parodytų kelią, kai tasai prisilenkė prie jos ir, sugrabaliojęs savo storais kaip kaladės pirštais, pakėlė ją sau prieš veidą, vartaliodamas, lyg vabalą.

Ji užsimerkė laukdama, kada milžinas įsidės ją į narsus ir praris.

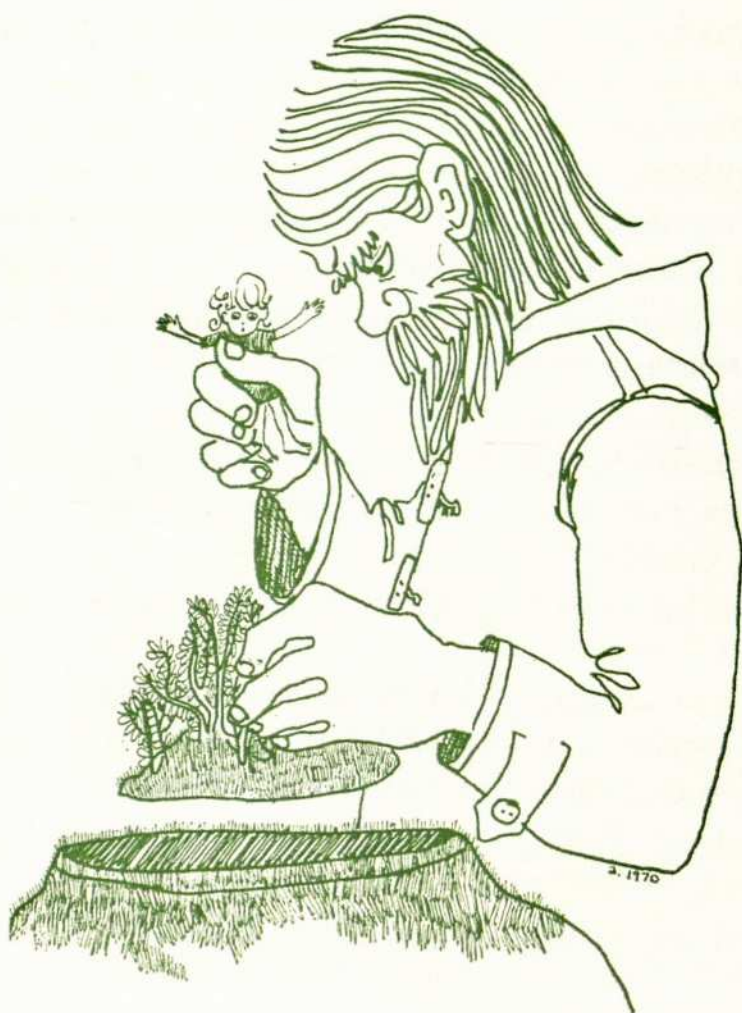
— Taip ir maniau, — kalbėjo jis pats sau. — Tu pirma mėlynakė, kurią pagavau. Na, tu gali nebijoti — mergaičių mes neėdam. Bet vietą mes joms turim.

Tai pasakęs, Žaliapūgis įkišo Aldonėlę į kišenę sau prie krūtinės.

Nukritusi ten į dugną, ji galvojo, ką milžinas toliau darys.

O tasai dabar buvo linksmas ir dainavo milžinų dainą. Nieko, net ir milžino, neapšnekant, prasta buvo ta jo daina — tiesiog kažkoks kriokimas, stūgavimas ir gargaliavimas. Bet jis buvo labai patenkintas savo šauksmu, ir mergaitė iš kratymo suprato, kad jis kažkur keliauja per laukus.

Žaliapūgis priėjo prie Vištaičio kalno, nukėlė jo viršų, lyg dangtį nuo puodo, ir įmetė vidun mergaitę. Jis tai padarė taip greitai ir vikriai, kad ji beveik nieko nepamatė, ištraukta į dienos šviesą iš kišenės. Vis dėlto ji pastebėjo, kad kai anas nuvožė kalno viršūnę, iš apačios, savo šluotražį apsižergusi, norėjo išsprukti Pracapolės ragana, kurią milžinas ten laikė. Matote, Vištaičio kalno viduje Žaliapūgis turėjo savo kalėjimą.

Nukritusi ant grindų, Aldonėlė iš pradžių nieko neižiūrėjo, nes aplinkui buvo tamsu, kaip naktį. Tik vienoje vietoje spinksojo du žiburiukai ir kažkas ūkė. Paskui ji patyrė, kad tai buvo pelėda. O tuo tarpu mažoji tegirdėjo, kaip ragana blaškosi ir šaukia:

— Aš vistiek pabėgsiu!

Ragana šėlo, kol pavargo. Tada ji sudribo į kampą ir pažvelgė į Aldonėlę, kuri labai bijojo. O kai pagalvojo apie tėtį ir mamą, ėmė ir pravirko.

— Na, nepupsėk, vaikas, — guodė ją ragana. — Garbės žodis, mes vistiek ištrūksim.

Čia ji pašoko ir rėkavo, lakstydama po visą urvą:
— Padarykim teatrą, kad mergaitei nebūtų liūdna.
— Tu amžinai su savo vaidinimais, — niurzgė pelėda.

— Verčiau tylėtum, — subarė ragana paukštę. — Tu kiaurą dieną pramurksotum nepajudėjus.

— O aš galiu pašokti, — išgirdo Aldonėlė ploną balsą netoli savęs.

Dabar jos akys buvo apsipratusios tamsoj, ir ji išvydo kiškį, kuris miklino kojas.

— Aš padainuosiu bosu, — pasisiūlė varlinas. — Tu žinok, kad aš buvau garsiausias giesmininkas visame Vištyčio ežere. Norėtum pasiklausyti?

Nelaukdamas leidimo, jis sukūrė storai, o paskui pasiteiravo:

— Sakysi, kad negražu?

Čia ji užrėkė ragana, skeryčiodama:

— Teatrą! Teatrą! Teatrą! Ant kojų visi! Užteks drypsoti ir tinginiauti! Žiogai, jūs grojate smuikais! Lakštingalos ir žvirbliai — prašau su savo melodijomis! Varlinas jums bosu pritars! Kiškiai, vartaliotis strimagalviais!

Taip ji išdalino roles visiems: pelėdai, varnoms, lapei, šeškui, gegutei, stirnai ir meškinukui.

Tai atlikusi, ji aiškino:

— Mes parodysim, kaip čigonų karalius Čeremiejus išgelbsti iš nelaisvės Žilvinėlę. Žinoma, karalius būsiu aš, o Žilvinėlė — Aldona. Taigi, sėskis čia ant akmens ir vaidinki, kad verki.

Kai mergaitė atsisėdo, ragana toliau įsakinėjo:

— Dabar visi rėkaukit, dainuokit, grokit ir trepsėkit, kiek tik pajėgiat. Triukšmo, daugiau triukšmo!

Visi darė, kas ką mokėjo: varlinas kurkė, pūsčiodamas pagurklį, žiogai čirpė, kiškiai ritosi per galvą, meškinukas čiulpė pirštą, žvirbliai straksėjo, pelėda davė šviesą iš savo akių, lakštingala čiulbėjo, stirna ir lapė bėgo ratu aplinkui. Kai visi buvo jau įsismaginę, ragana sukliko, pakilo ligi urvo lubų, iš tenai puolė prie Aldonėlės ir atėmė ją iš šeško, kuris buvo pastatytas sargu.

Tuo ir baigėsi raganos teatras.

Visi buvo linksmi, tik pelėda niurnėjo:

— Tokiam teatrui didelės fantazijos nereikėjo.

Bet ragana buvo tokia laiminga, kad plojo delnais ir prisispyrusi teiravosi:

— Ar nepuiku, Aldona?

Mergaitė turėjo sakyti, kad puiku.

— O dabar, kol visi krūvoje, — užvedė kitą šneką ragana, — galime pasvarstyti, kaip ištrūkti iš Žaliapūgio kalėjimo.

Lyg būtų jos negirdėjęs, meškinukas suunkštė:

— Vai, vau — noriu miego.

Ir, nieko nelaukdamas, jis susirangė savo kampe ir užsnūdo.

— Na, toks neišvaduos mūsų iš vergijos, — prabilo pelėda. — Ką galėčiau aš padaryti — tai pagalvoti. Atsiminkit, pirmiausia reikia gerai pagalvoti.

— O aš manyčiau, kad turim veikti gudriai ir atsargiai, — išpėjo lapė. — Jei milžinas užuostų sąmokslą, ką gi — nuvožtų kalną ir prarytų mus.

— Iš tikrųjų baisu, — dūsavo šeškas.

— Aš labai atsiprašau, bet tave, kaimynėli, jis kažin ar ėstų, nes kvepi ne taip jau skaniai, — pasakė stirna. — Mane tai jau tikrai sudraskytų.

Urve buvo tylu. Tik protarpiais girdėjai, kaip meškinukas knarkia.

— Jau žinau! — ūmai tylą nutraukė varlinas. — Aš galiu išsipūsti ligi sienų ir lubų ir savo didumu išsprogdinti kalną.

— Vargiai kas išeis, — suabejojo lapė. — Bet aš galiu kasti olą. Net apskaičiavau, kad užtruktų tris savaites ir keturias dienas, ligi pasiekčiau lauką.

— Aš pašauksiu Gerą Senelį, — tik dabar atsiminė Aldonėlė. — Jis mus visus išgelbės. Tik pasakykit man, iš kur saulė teka.

Lakštingala, stirna, žiogai, varlinas ir ragana sužiūro į pelėdą.

Ta pasukiojo galvą į visas šalis ir tarė:

— Saulė teka taip, kaip mano snapas rodo.

Mergaitė atsigręžė pagal pelėdos snapą, padarė niksiuką ir prabilo:

— Liepoj dūzgia bitinėlis...

Ji nespėjo nė gerai pradėti, kai sugriaudėjo lauke, sudrebėjo kalno viršūnė, ir štai urve nušvito, lyg dieną. Tai ir buvo dienos šviesa, nes milžinas atidarė kalną ir juokėsi, mušdamas raganą, kuri vėl buvo prišokusi ištrūkti:

— Aldona, tu šauni mergaitė, tik nežinai vieno dalyko: aš uždėjau burką ant kalno, ir tavo maldelė negali išeiti ir pasiekti senelį.

Urve staiga vėl sutemo, kai Žaliapūgis užvožė viršų.

Ir jis buvo toks patenkintas, kad šokinėjo, rėkavo ir vertėsi per galvą. Kad jūs būtumėt matę, kaip pro Osijos ažuolus ir liepas, kyburiuodamos, iškildavo jo kojos!

Kai jis taip triukšmavo ir kai kalėjime visi nusiminę tylėjo, viename kampe štai suspindėjo, lyg kokia žvaigždutė. Ji žibėjo taip skaisčiai, kad šviesa sklido po visą urvą, ir dabar Aldonėlė, ragana, stirna, žvirbliai ir visi kiti išvydo ten žioruojant Skruzdėlių Karalių.

— Kai patyriau iš šarkos apie tavo nelaimę, — kalbėjo jusiai mergaitei, — atskubėjęs su savo skraidančiais pulkais ruošiausi pulti milžiną. Ir kai aš žvalgiausi nuo kalno, jis nukėlė viršų ir štai aš nukritau pas jus.

— Mums didelė garbė savo tarpe turėti karalių, — prašneko lapė. — Bet dar didesnė laimė būtų ištrūkus į laukus ir girias.

— Taip ir bus, jeigu tik nepaklys pelė ir žvirblis. Žinokite, kad mes kalno viršūnėje išgirdome milžino žodžius apie Gerą Senelį.

Kai urve taip kalbėjo Skruzdėlių Karalius, Osijos mišku bėgo Aldonėlės pelė, o medžių viršūnėmis skrido žvirblis.

Nors ir labai plušėjo pelė, pirmas Gerą Senelį pasiekė žvirblis.

Išgirdęs, kas atsitiko, tarė senelis:

— Kuo greičiausiai skriski pas Gerą Milžiną! Vienas aš nieko nepadarysiu, nes Žaliapūgis labai stiprus ir galingas. Taigi, laukiau jūsų prie Vištaičio kalno, pasislėpęs po didžiuoju ažuolu.

Žvirblis nulėkė į Žaliosios girią, kur gyveno Geras Milžinas, o senelis, sėdęs ant elnio, išjojo tenai, kur augo didysis ažuolas. Pakeliui jis susitiko pelę, įsidėjo į kišenę ir

keliavo toliau. O kai pasiekė ažuolą, tenai dar nieko nebuvo, tik aikštėje vis dar krykštė Žaliapūgis.

Neilgai laukus, iš kito šono suošė medžiai ir sudundėjo žemė. Senelis žinojo, kad per miškus ten bėga Geras Milžinas, nuo kurio smarkumo griuvo alksniai ir klevai.

Pasiekęs aikštę, tasai puolė prie Žaliapūgio ir suriko:
— Atidaryk kalną ir paleisk man Aldonėlę!

Anas tačiau atsišnekėjo:

— Paleisti Aldoną! Tu žinok, kad ji man rovė plauką iš barzdos... Nė negalvok, kad paleisčiau.

— Paleisk, arba aš tau parodysiu.

— Pirmiau aš tau parodysiu, jei dar nematei. Va!

Ir su tais žodžiais Žaliapūgis ėmė ir iškišo liežuvį, kuris buvo didelis, kaip paklodė, — ir dar seilės varvėjo, lyg šuniui.

Čia atsitiko, ko niekas nelaukė. Geras Milžinas prišokęs išrovė didįjį ažuolą ir užsimojo medžiu, nuo kurio šaknų byrėjo grumstai:

— Paleisk, arba gausi į kailį.

Žaliapūgis išsigando ir įtraukė liežuvį. Ką gi darys — nuėjęs, atvertė kalno viršūnę, išgrabaliojo iš urvo Aldonėlę ir atidavė ją Geram Seneliui.

Nereikia nė sakyti, kad tuo pat laiku iš kalno klykdama išlėkė ragana, ant savo pasamonų išnešdama varliną, žiogus ir patį Skruzdėlių Karalių. Paukščiai ištrūko ir be jos pagalbos, o meškinuką, stirną ir šešką ištraukė Geras Milžinas.

Urvas vėl paliko tuščias. Kai Žaliapūgis užvožė kalną, viduje tenai jau nieko, net ir pelėdos nebuvo. Nebeliko ir jo paties anuose kraštuose. Tik niekas negalėjo pasakyti, kur jis pasislėpė, pranykęs iš Osijos miško. Vieni kalbėjo, kad jis tūno Budavonės girioje, kiti tvirtino, kad Paežerių šiluose, ar net nusibastė ligi Višakio Rūdų pušynų. O vienas žmogus prisiekinėjo, kad Žaliapūgis perprido per Nemuną ir kažkur apie Vieviržėnus tyliai sau gyvena.

Kol tai atsitiko, prie Vištaičio kalno buvo didžiausias džiaugsmas ir klegėjimas. Džiaugėsi Aldonėlė, džiaugėsi stirna ir meškinukas, džiaugėsi lakštingala ir kiškiai, o ypač krykštavo ragana. Pagaliau ji apsižergė savo šluotą ir nuskrido į Šatrijos kalną, kur tuo laiku kaip tik buvo raganų seimas.

Senelis, užsodinęs Aldonėlę ant elnio, pasakė:

— Keliausime namo.

Ji padėkojo Geras Milžinui, bet tasai užsispyrė palydėti ir sekė paskui, laužydamas medžius.

Bekeliaujant, nusileido saulė ir pradėjo temti.

Geras Milžinas pasakė, kad jam akys merkiasi, ir išsitiesė po ąžuolais miegoti.

Aldonėlė palinkėjo gero sapno jam ir keliavo toliau tarp Osijos pušų ir eglių.

Ir štai miško gilumoje ėmė šviesėti, lyg kur nors tarp beržų būtų tekėjęs mėnulis.

Ji norėjo paklausti, kas tenai galėtų būti, kai jie pasiekė miško aikštę, kurioje tyvuliavo ežeras, o jame augo gėlė, balta kaip sniegas, ir tokia skaisti, kad aplinkui nuo jos buvo šviesu, lyg dieną. Tada mergaitė išvydo, kad, subėgę prie ežero, į gėlę žiūri visi girios žvėrys ir gyvuliukai: stumbras, šešiolika vilkų, penkios meškos, stirnos, briedžiai, lūšiai, lapės, kiškiai ir šermonėliai. O šakose tupėjo strazdai, kėkštai, geniai, kikiliai, strazdai, volungės, sniegenos, lakštingalos ir žvirbliai su varnomis. Kelios gervės ir garniai matė gėlę iš arčiausiai, nes buvo įsibridę į ežerą. Ir visi paukščiai suokė, čiulbėjo ir dainavo.

Aldonėlė būtų žiūrėjusi ir žiūrėjusi, bet senelis pasakė, kad kelias dar tolimas ir kad jau laikas atsisveikinti.

— Ar galiu aš paimti gėlę? — paklausė mergaitė.

— Jos niekas negali paimti, — aiškino senelis, — nes ji užsimerkia ir nešviečia, jeigu kas ranka ją palyti.

— Tai ką aš gausiu?

— Kaip dovaną, tu gausi sapną apie gėlę, ir ji tada bus tau tokia graži, kaip dabar, kada tu ją matai. Tu dar žinoki, kad tokis sapnas žmogui duotas tik vieną kartą gyvenime.

Atsisveikinę su gražiausia iš visų gėlių, jie vėl jojo Osi-
jos miškais.

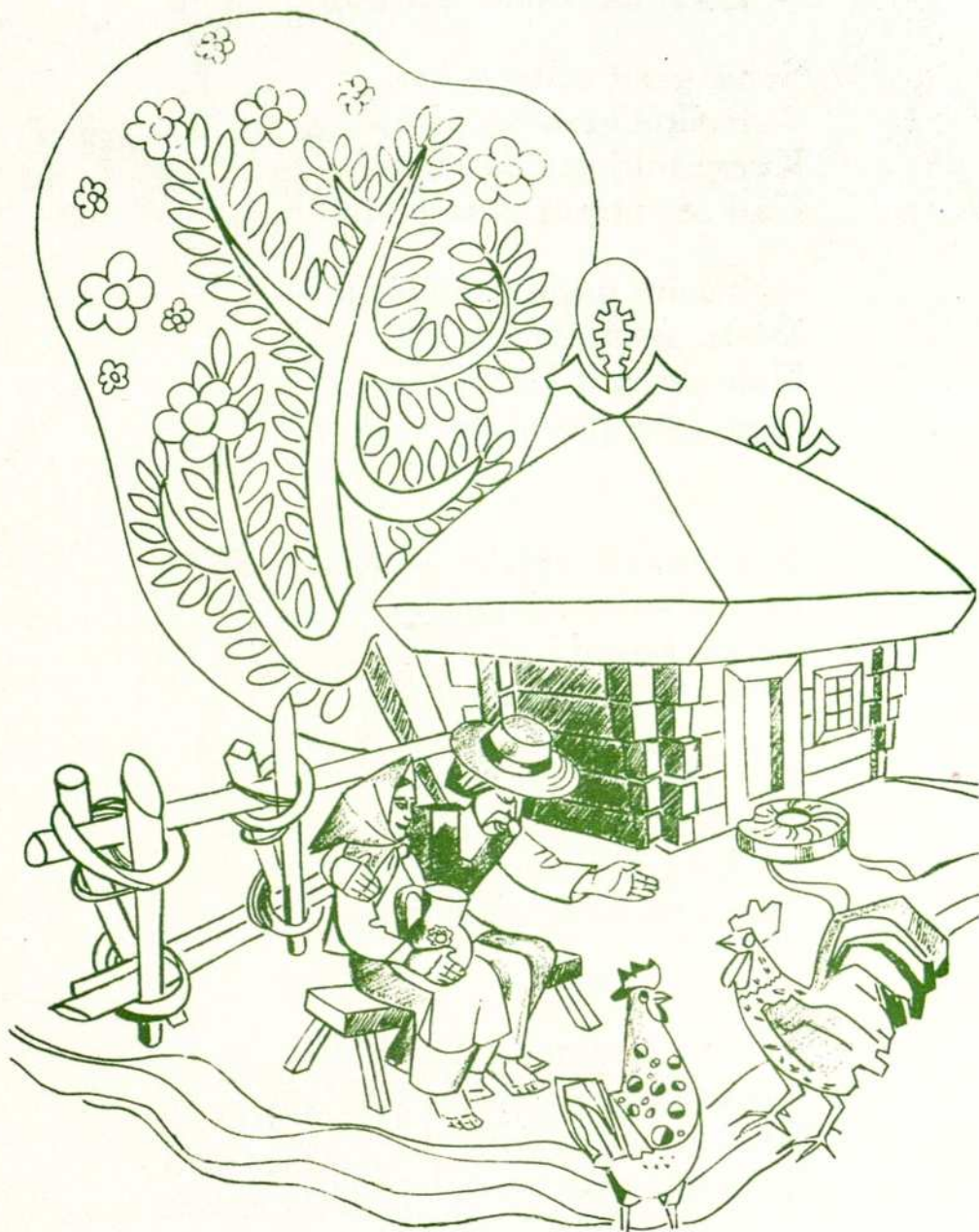

Kurį laiką dar buvo šviesu nuo gėlės iš ežero. O kai jos
skaistumas užgeso, Aldonėlei ir seneliui vistiek nebuvo
tamsu: iš liūno samanų išnirusi, tarp liepų ir uosių priešais
juos skrido angis, žioruodama, lyg būtų ugninė, ir rodė ke-
lią ligi namų, kur, visą dieną jos ieškoję, Aldonėlės laukė
tėtis, mamytė ir Jurgutis.

PUPOS PASAKA

Pagal Bronės Buivydaitės eilėraštį

**Pagirėj maža trobelė —
Senutėlis ir senele,
Dar vištelė margaplunksnė
Ir pušų švelni paunksmė.**

Margaplunksnė nuo pat ryto,
Kur ne taip labai prilyta,
Susikvietus draugių pulką,
Kapstosi, net žemės dulka.

— Ar man būt pasivaidinė?
Čia pupa. Tai bent didumas!
Seni, seni, — šaukia, moja,
— Eikš, ką iškasė margoji!

Senis greit atitrepsėjo:
— Reikia gero čia virėjo.
Kurgi tokį puodą gavus,
Kad tos pupos paragavus?

— Turim pupą pasodinti, —
Dėsto senė savo mintį.
Nešė pupą iš šiukšlyno
Ir po lova pasodino.

*

Pro langelį, strykt, išokęs,
Po trobelę pasišvaistęs —
Lenda tiesiai į akis
Pirmas saulės spindulys.

Žiūri jie abu po lova,
Senis sukas, senė ploja.
— Jau pupa, pupa išdygo!
Nieks nematė tokio dyvo.

*

— Kad ji auga, kad ji klesti,
Josios lapai — žalios lėkštės!
Seni, seni, imki kirvį,
Lovą ko greičiausiai kirski.

**Ir pupa vėl tįsta, auga—
Palubėn viršūnė lipa,
Rodos, galo nebebus —
Skleidžia vis žalius lapus.**

**— Seni seni, lipk ant stogo.
Tai iškilo, tai išaugo!
Dar tokios aš nemačiau,
Stogą plėškim ko greičiau.**

Jau pro stogą pupa lenda,
Laisvai klesti, laisvai auga.
Augti kas jai bekliudys —
Jos viršūnė — debesys!

*

Spokso senė į padangę:
— Seni, lipkime tenai.
— Kur? — senukas nesupranta.
— Kur gyvena angelai!

Trepu, trepu, senis, senė —
Kybur-vybur tarp šakų.
Gieda vėjai pupos lapuos,
Tai keliauti jiems puiku!

Šviesumėlis neregėtas!
Dega žvaigždės virš stalų,
Brilijantais kibirkščiuoja
Ant rūbelių angelų.

Neša valgių jiems be skaičiaus,
Ir kada čia galas bus?
Saldų midų jie gurkšnoja,
Senis šypsos pro ūsus.

— Jau abudu sunkiai stojas,
Ausyse garsų šimtai:
— Tai pailsome mes seniai,
Neįpratę taip vėlai.

— Pailsėkite, sveteliai.
Tik pyragams ten tešla, —
Sako angelas seneliam,
— Palytėti nevalia.

**Knarkia senis, pučia vėją,
Senė vartos neramiai.
Jai pyragai Dievo kvepia
Neapsakomai skaniai.**

Tyliai ritasi iš lovos,
Koks kvepėjimas saldus!
Paragaus ir — kas įvyko,
Neapsakomai baisu!

Visos tešlos kyla, lipa,
Virsta, liejas per kraštus.
Ir rieškučiom abu semia —
Oi, oi, oi — kas bus, kas bus?

Braukia prakaitą senukai,
Tik gaidys — kakariekū!
Tešlos vėl atgal sulipo,
Nepalikdamos ženklų.

— Labą rytą, mūs sveteliai,
Atsikėlėte seniai? —
Spindi angelo veidelis,
— Ar nevargino sapnai?...

*

Visą dieną seniai vieši,
Visko pilna ir gausu.
O pavalgę ilsis, supas
Ant baltųjų debesų.

Obuolių didžiausi medžiai
Prie plačių, tiesių takų.
Čia raudoni, čia auksiniai
Vaisiai šviečia tarp šakų.

— Labas vakaras, seneliai,
Eina angelas keliu.
— Šią naktelę nepalieskit
Sidabrinių obuolių.

Knarkia senis, kaip užburtas.
Senės akys — žiburiai.
Mėnesienoj skaidriai šviečia
Sidabriniai obuoliai.

Ošia šakos, žalios šakos,
Linksta jos nuo obuolių.
Siekia senė sidabrinių:
“Palytėti juk galiu”...

Palytėjo, lyg netyčia,
Atsiduso taip giliai —
Ir nubiro ligi vieno
Sidabriniai obuoliai!

Seniai nosis nukabino,
Bet gaidys — kakariekū!
Obelėlė sušlamėjo —
Obuoliai jau ant šakų.

*

Ir trečia diena atšoko.
Linksma jiedviem ir smagu,
Dievo pievos mirguliuoja
Nuo žiedelių, nuo margų.

— Paprašykime Dievulį,
Kad paliktų danguje. —
Šnabžda senė, — Čia gėrybių
Juk pilna karalija.

— Labanakt, seneliai mieli, —
Linki angelas skaistus:
— Nepalieskite dėžutės —
Neklusniems dangus rūstus.

Šniokščia senis išsižiojęs,
Senė dūsauja giliai.
Iš dėžutės, kaip iš saulės
Raibuliuoja spinduliai.

“Kas viduj taip skaisčiai spindi?”
Sukas mintys sūkuriais.
Kas čio blogo, kas čia pikto,
Jei ji tik arčiau prieis?...

Kelia dangtį, spraudžia akį —
Pro pirštus tik šmurkšt — pelė!
Sidabrinis jos kailelis,
O viršugalvy žvaigždė.

Puola senė, gaudo, griūva.
Šaukia seniui: Čia... štai, imk!
O pelė vikriai bėgioja —
Čia pasuoliais, čia palink

Žvaigždės merkias, rytas bunda,
Ir gaidys — kakariekū.
Seniai virsta jau nuo kojų,
O pelė skylėj — kū-kū.

Rūsčiai akys sužaubavo,
Pyktis angelo balse:
— Kad klausyti nemokėjot,
Jums dabar nėr vietos čia!

*

Šniokščia vėjai, blyksi žaibas
Iš juodųjų debesų —
Seniai vėl į žemę šliaužia
Išvaryti iš dausų.

PUPOS PASAKA — nauja knyga vaikams
išleido Augių šeima

Didelio formato, kietais viršeliais

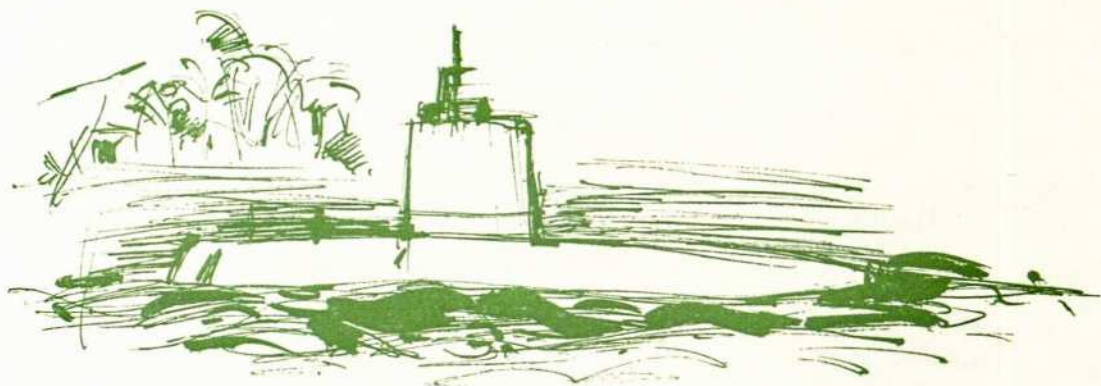
Iliustruota spalvotais Pauliaus Augiaus piešiniais

Tekstas — lengvo stiliaus proza atpasakojama liaudies pasaka

Kaina — \$4.00

įsigyti kreiptis pas platintojus arba pas:

D. Augienę, 6508 So. Talman, Chicago, Ill. 60629

PASIRUOŠIMAS

Linda Stačiokaitė

Išvykimo diena artėjo. Dariaus ir Dovilės tėvelis buvo labai užimtas. Jis ruošė ir tikrino povandeninį laivą, taisė planus, tarėsi su savo padėjėjais.

Vaikai ilgas valandas prasidėdavo bibliotekoje. Jiems dabar buvo labai įdomu viską sužinoti apie Viduržemio jūrą. Jie skaitė ir skaitė. Sužinojo, kad trys didelės upės įteka į jūrą, kad joje yra daug salų, kad kraštai ant jos krantų jau labai seniai apgyvendinti.

Bet labiausiai jiems patikdavo, kai tėtis leido apžiūrėti povandeninį laivą.

— Turėsit viską gerai pažinti, kaip tikri jūrininkai, — sakydavo tėvas.

— Laivas mums bus kaip namai, — džiaugėsi Dovilė. — Paskui reikės priprasti vėl ant žemės gyventi.

— Man įdomu sužinoti, kaip veikia kontrolės instrumentai, — tarė Darius. — Ką gali žinot, gal kada nors kas atsitiks ir reiks pagalbos.

Anksti ryte visi trys nuvažiavo į uostą. Įlipus į laivą, juos pasitiko jaunas jūrininkas.

— Aha, tai čia tie nuotykių ieškotojai! — pasveikino jis.

—Ar mes? — nustebusi paklausė Dovilė.

— Nagi, ar nežinot? Dar niekados tokie jauni nekelia-vo į jūros gelmes. Ko gero kas nors dar knygą apie judu parašys.

Vaikai greit susidraugavo su Algimantu Ramonu. Jis jiems daug ką papasakojo ir parodė.

— Algi, — juokėsi Darius, — tu daugiau žinai negu mūsų geografijos mokytoja — o ji jau žila. Tu kaip vaikš-čiojanti enciklopedija!

— Man nėra nieko įdomesnio kaip mokslas apie jūrą, — atsakė jaunas vyras. — Tai mano gyvenimas.

Vaikai sužinojo, kad olandas buvo pirmasis, kuris ban-dė pastatyti povandeninį laivą 1620 metais. O anglas, Ka-pitonas Cook, pirmasis tyrinėjo jūras ir atrado Naują Ze-landiją. Abiem buvo labai įdomus aiškinimas, kaip po-vandeninis laivas nusileidžia į jūrą, ir kaip jis pakyla.

— Nemanykit, kad visas vanduo bus tik už laivo, jūro-je, — aiškino Algimantas. — Ir pačiam laive bus vandens. Jis laikomas tankuose, kurie mus supa. Dabar jie tušti, bet kai leisimės į jūrą, jie prisipildys vandens. Kai laivas kyla į paviršių, tas vanduo pamažu išleidžiamas.

Baigęs savo darbus, grįžo ir ponas Raulinaitis. Jis vai-kams parodė, kur jie miegos ir kur valgys. Dovilei labai patiko durys, kurios juda į šonus ir labai tyliai užsiveria.

— O čia pamatysit tokių vaizdų, kurių mažai kas pa-sauly yra matęs.

Tėvas parodė stebėjimo kambarį su dideliu langu sie-noje.

— Čia jums atsivers jūros grožis ir jos paslaptys. To-kių spalvų ir tokių formų net įsivaizduoti negalit.

Džiaugsmo šiurpulys perbėgo vaikų nugaromis. Kaip jie sulauks tos dienos!

— Poryt! — staiga suspiegė Darius. — Tik dvi dienos beliko!

(Bus daugiau)

ALP 1785

ATSPEK!

Paruošė Viktorija Jogaitė

Larion

1. Išvardinkit visus Lietuvos prezidentus. (5 taškai)
2. Kuriais metais JAV konstitucija buvo pasirašyta? (10 taškų)
3. Aukšta, plona mergelė pirma žmogaus pabėginėja. (10 taškų)
4. Suraskite 5 Lietuvos miestus. (10 taškų)

O V I L N I U S
I A I Š L E T T
A Q I J S P E R
L N P R O M N K
B A N E M Š A M
H G Q R F I S T
C W U Š N A Ė Š
U K A Ū X U A S
V U M K G L E R
D L O R Q I C T
Ė L U T A A Š Ė
Ė V I E S I T R

Galvosūkių atsakymus siųskite: TAŠKŲ BANKAS,
85 House Dr., Akron, Ohio 44319.

Sausio galvosūkių atsakymai: I — 1. jurginas, lelija, mėta, rožė, astra; 2. pipiras, 3. Puputis; II. — 1. Stasys Barzdukas;

2. a)	292	b)	8756
	7042	—	3980
	3279		4776
+	8785		
	<u>19398</u>		

EGLUTĖS ŠVENTĖ

įvyks “Eglutės” tėviškėje, Putnam, Connecticut

šių metų birželio 6 d.

Kviečiami “Eglutės” skaitytojai, draugai ir bendradarbiai.

91.189281